

nisme smækker Dørene op, og saa strømmer Bygget ud. Det er fuldkommen urigtigt at give Folk en saadan Forestilling. Den højtærede Minister begynder med et Udførselsforbud, og dette bliver ved at bestaa, der kan kun eksporteres Byg med Dispensationer, undertegnede enten af Landbrugsministeren eller hans Folk eller Justitsministeriet og dets Folk; der kan kun udføres Byg med Dispensation til den enkelte Udfører. Der kan slet ikke være Tale om noget som helst andet System, hvorved Bygget pludselig strømmer ud, ligesom i et Silopakhus. Noget andet er, at den højtærede Landbrugsminister altsaa giver Dispensation paa ganske bestemte Betingelser, men saadan har det ogsaa været ved alle tidligere Lejligheder, f. Eks. hvad Maltet angik; der var det ganske bestemte ensartede Betingelser, der krævedes; naar disse opfyldtes, blev der givet Udførselstilladelse. Altsaa i saa Henseende er denne Eksportafgift ganske ensartet med den saa stærkt kritiserede Maltafgift.

Men i een Henseende — og det vil jeg gerne til sidst sige om disse Forhold — adskiller alle disse Indtægter, som den højtærede Landbrugsminister regner med her, sig fra lignende beregnede eller virkelige Indtægter under Krigstiden paa et væsentligt Punkt. Min højtærede Partifælle, Hr. Niels Frederiksen, har allerede sagt noget herom, jeg vil blot tilføje en enkelt Ting. Da vi solgte Korn til Norge til Overpris, var der Landbrugere, som allerede den Gang sagde: Er der nu nogen Mening i, at Staten køber Rug af os til den Pris, der er fastsat i Loven, og derefter sælger den til Norge til 40 Kr.? Det er jo vore Penge, Staten tager. Det er det samme, som nu siges af de ærede konservative Talere. Den Gang kunde man overfor denne Indvending sige: Ja, men dette er et Led i en Ordning, som er nødvendig for at sikre Landet Varer udefra, og disse Varer udefra maa I betale med en Overpris; vi maa, naar vi sælger Korn til Norge, til Gengæld købe Salpeter fra Norge, og saa sælger vi denne Salpeter her i Landet til en Underpris; vi anvender altsaa det Beløb, som vi faar i Norge for Kornet udover, hvad vi har givet, til at nedsætte Salpeterprisen her i Landet; den Overpris, vi har faaet, kommer altsaa direkte Landbruget til gode. Vi maatte nu oven i Købet lægge mere til, fordi vi ikke fik den Pris for Kornet, som vi maatte betale for Salpeteren, hvilket efter min Mening var urigtigt, men det var altsaa en Politik, der blev ført, som

jeg ikke skal komme nærmere ind paa; vi skulde have haft den samme Pris. Og nu Maltafgiften! Hvorledes fremkom saa den? Den fremkom derved, at vi havde en Vareudveksling; England havde udtrykkelig sagt, at blandt de faa Ting, som vi maatte sælge til Tyskland, var — ikke Byg, paa ingen Maade, men noget Malt; det maatte vi anvende til at skaffe os Varer fra Tyskland. Saa solgte vi Maltet paa Betingelse af, at Tyskland hidførte Kali her til Landet til Landbruget. Maltet, der var kommet fra Landbruget, gik til Tyskland paa Betingelse af, at vi fik Kali, som Landbruget havde Brug for. Altsaa, selve Udførselen var ogsaa der i Landbrugs egen direkte Interesse. Afgiften havde kun til Hensigt at hindre, at Opkøberne af Landbrugets Produkter kunde faa en Krigskonjunkturfortjeneste derved.

De Afgifter, der er foreslaaede her, har min Partifælle rigtigt karakteriseret som en Erstatning for en almindelig Skat, og det er altsaa min Opfattelse, at det er blot paa Papiret, de Summer kommer til at staa, for Erstatningen kommer ikke ind, og vi kommer til at skaffe de Penge gennem de almindelige Skatter. Men den højtærede Landbrugsminister tror altsaa for Øjeblikket, det vil holde Stik, at han vil faa disse Penge gennem Salg af Landbrugsvarer, saaledes at han ikke behøver at tage dem som Skatter. Jeg vil om Bygekporten kun sige endnu een Ting. Det var en ejendommelig Bemærkning, den højtærede Landbrugsminister fremsatte, og som jeg dog vil bede ham udtale sig nærmere om. Han sagde: Vi har i indeværende Aar haft Adgang til Udførsel af Bygsædekorn, og saa tilføjer han: Da jeg nu ser, at denne Byg væsentlig er gaaet til England, slutter jeg deraf, at den ikke er blevet anvendt til Sædekorn. Jeg ved ikke, hvad den højtærede Landbrugsminister mener hermed. Jeg har forment, at den Ordning, der blev truffet, som Landboforeningerne meget indtrængende har anbefalet, og som bygger paa en meget nøje Undersøgelse af, hvad disse Kvantiteter skal anvendes til, ikke kan siges at være mindre betryggende, fordi det er til England, man sælger dette Sædekorn. Jeg forstaar, som sagt, ikke den højtærede Landbrugsministers Bemærkning og beder ham derfor forklare, hvad hans Tanke med denne Sætning er.

Det vil forstaas af det, jeg her har sagt, at da denne Lov ikke opfylder sit Hovedønske, at skaffe Landbruget Sikkerhed for at faa Ombytningsvarer, og den